در نامه ای که رسول الله صلی الله علیه وسلم برای عمرو بن حزم نوشته بود، آمده بود: «قرآن را جز شخص پاک لمس نکند».

از عبدالله بن ابی بکر بن حزم روایت است که می گوید: در نامه ای که رسول الله صلی الله علیه وسلم برای عمرو بن حزم نوشته بود، آمده بود: «أن لا يَمَسَّ القرآن إلا طَاهر»: «قرآن را جز شخص پاک لمس نکند».
[صحیح است] [به روایت مالک - به روایت دارمی]

«در نامه ای که رسول الله صلی الله علیه وسلم برای عمرو بن حزم نوشته بود»؛ یعنی: وقتی عمرو بن حزم قاضی نجران بود، رسول الله صلی الله علیه وسلم نامه ای طولانی برای او نوشت و در آن بسیاری از احکام شریعت، از جمله مسائل ارث، صدقات و دیه ها را مرقوم داشت. و این نامه ای مشهور است که مورد قبول امت قرار گرفته است. «قرآن را جز شخص پاک لمس نکند». در اینجا منظور از «مس»، لمس مستقیم قرآن با دست و بدون حائل و مانع است؛ از این رو: دست زدن به قرآن بطور غیر مستقیم و با مانع ایرادی ندارد، مثلا اگر آن را در کیسه و یا غلافی حمل نماید، یا صفحات آن را با چوب و یا مانند آن ورق بزند، از مصادیق نهی مذکور نخواهد بود، زیرا در این حالت لمسی وجود ندارد. و در اینجا منظور از قرآن، چیزی است که قرآن در آن نوشته شده است، مانند لوح ها، ورق ها، پوست ها و غیره. و در اینجا منظور کلام نیست، زیرا کلام را نمی توان لمس نمود، بلکه کلام شنیده می شود. «جز شخص پاک»؛ این لفظ میان چهار چیز مشترک است: اول: منظور از طاهر، شخص مسلمان است که در برابر غیر مسلمان قرار می گیرد، چنانکه الله متعال می فرماید: «إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ». دوم: منظور طهارت از نجاست است، همچنانکه رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد گربه می فرماید: «إنَّها ليست بنجس»: «گربه نجس نیست». سوم: منظور، طهارت از جنابت است. چهارم: منظور از طاهر، شخصی است که وضو دارد. هریک از این معانی که در شریعت ذکر شده، می تواند مراد این حدیث باشد و ما دلیلی نداریم که یکی از این معانی را ترجیح دهد؛ بنابراین بهتر است آن را بر فهم صحابه حمل کنیم؛ و فهم صحابه می گوید، مراد از آن پاکی از بی وضویی است و این دیدگاه موافق با قول جمهور علما از جمله امامان چهارگانه و پیروان آنها می باشد و با احتیاط همراه بوده و از این جهت در اولویت می باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/8401